

Tanítóképző és tanfelügyelet. A tanfelügyelői intézmény és a tanítóképző intézet nagyon közelálló feladatok szolgálatában áll. Mindakettőnek az a célja, hogy az ifjúság nevelése mennél jobb, men-
 nál eredményesebb legyen, a tanítóképző azzal, hogy növendékeit előkészíti a néptanítói hivatásra, a tanfelügyelő pedig azzal, hogy a tanító hivatalos működését figyelemmel kíséri, vezeti és amennyire lehet segítségére van abban, hogy tanító-egyénekké fejlődjék. A tanfelügyelő az ifjú tanítót közvetlenül a tanítóképzőből kapja és az ott teremtett alapon kell tovább építenie. Ép ezért a tanfelügyelőnek, pontosan ismernie kell a tanítóképző intézet céljait, sajátosságát. Ennek az elérésére három út van. Az egyik az, hogyha a tanfelügyelő maga is átment ilyen tanítóképző intézet [tanfolyamán; a másik, hogyha a tanfelügyelő előbb tanítóképző intézeti tanár volt. Nem okvetlenül szükséges e két út egyike sem, de ha egyikén sem járt előbb a tanfelügyelő, hivatali tevékenysége folyamán kell kapcsolatot keresnie a tanítóképzővel, hogy az ott folyó képzés sajátos minőségével alaposan megismerkedhessék, mert csak így alkothat képet arról a környezetről, amelyből a tanító kinő és csak így érheti meg az eléje kerülő jelenségeket. De a tanfelügyelőnek nemcsak az a feladata, hogy helyesen ítélje meg a tanítót és iskolai tevékenységét, hanem köteleességszerűleg irányítania kellene az alkalmazott tanítók (különösen a fiatalabbak) továbbképzését. Ennek a feladatnak a megoldásához viszont elengedhetetlen feltétel pontosan tudnia, hol végzett a tanítóképző és hol kell neki kezdenie. A tanító fiatalon lép hivatása körébe, ezért többszörösen érzi a környezet ösztönzésének szükségét, szüksége van azonfelül mértékre, hogy másokkal való összehasonlítás útján tanulja meg önmagát helyesen értékelni. Ennek híján gyakori a túlbecsülés. Ilyenkor tapintattal sokkal többet lehet elérni, mint túlyzott erélyességgel. Természetes, hogy a fiatal tanító képzettsége is hiányos. Általános műveltsége nagyobbára csak könyvtudás és tekintélyekre való hivatkozás, szakképzettsége a didaktikai formalizmus felé hajló; hiányzik még belőle a személyiség teljessége, amelynek elsősorban mindenütt a dolog magvát kell keresnie és a formát csak szükséges buroknak tekintenie, amely tartalom nélkül teljesen értéktelen.

Mindezek alapján egész természetesen merül fel az a gondolat, miért ne lehetne a tanítóképző a tanítók és tanfelügyelők törekvéseinek középpontja, hiszen egyformán az oktatás és nevelés ügyének továbbvitelére törekszenek. E szép feladat megoldásának nagyon jó eszközeivé lehetett volna fejleszteni azokat a Seminarkonferenz-eket, amelyeket Poroszországban, sajnos, eltöröltek. (*Kohlmeyer* a *Pädagogische Blätter* januári füzetében).